Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullon

STUDIUL 4
ÎMPLINITORI AI CUVÂNTULUI

În acest studiu vom vedea ce înseamnă să înţelegem mai mult decât văd ochii noştri. Viaţa creştinului nu constă numai în a face lucruri bune şi a nu face lucruri rele. Creştinismul nu este doar o experienţă intelectuală. Nu este suficient să ştii, ci şi să trăieşti. Începem studiu citind Iacov 1,23-24:

[23]*Căci dacă ascultă cineva Cuvântul, şi nu-l împlineşte cu fapta, seamănă cu un om, care îşi priveşte faţa firească într-o oglindă;*
[24]*şi, după ce s-a privit, pleacă şi uită îndată cum era.*

Te întreb: la ce foloseşte o oglindă? Pentru a verifica dacă tot ceea ce se vede este bine sau nu? În istorie, nu a existat niciodată atâta interes pentru aspectul exterior ca acum. Toţi dorim să fim frumoşi, iar acest fapt nu are nimic rău în el însuşi, mai ales pentru că am fost creaţi de un Dumnezeu iubitor al frumosului. Însă trist este să te uiţi în oglindă şi să te crezi frumos, în timp ce oglinda îţi spune altceva. In Evanghelii găsim cel puţin două persoane care credeau că totul era bine cu ele, în timp ce realitatea era cu totul alta. Primul caz este cel al tânărului bogat, care credea că este un împlinitor al Legii, pentru că făcea exact ceea ce spune Legea. S-ar putea ca, din punct de vedere omenesc, să fi fost un împlinitor perfect; pentru că omul poate vedea numai ceea ce vede, dar Dumnezeu este Cel care vede inima. Din punct de vedere divin, bietul tânăr bogat nu respecta nimic, în inima lui nu era loc pentru Isus. Bogăţia a ocupat fiecare ungher al inimii lui.

Este posibil ca eu să fiu atât de preocupat să împlinesc una sau alta, să controlez cu atâta minuţiozitate viaţa oamenilor pentru a spune ce este bine sau rău, dar să fiu orientat într-o direcţie total greşită. Un asemenea exemplu este Petru, care după părerea lui nu L-ar fi trădat pe Învăţătorul său. Când Domnul Isus i-a spus că toţi Îl vor abandona, Petru s-a uitat plin de mirare către prietenii săi zicând Domnului că aceştia poate ca Îl vor trăda, dar el niciodată. Dar fără îndoială cunoşti foarte bine sfârşitul acestei istorii. Atunci când cocoşul a cântat de două ori, iar el se lepădase de Isus deja de trei ori. Tocmai de aceea Iacov ne sfătuieşte să ne uităm în oglindă, dar pentru a vedea nu cât de frumoşi suntem, ci ceea ce poate fi schimbat sau învăţat?

Acest fapt ne conduce la partea a doua a studiului nostru, iar pentru aceasta trebuie să citim din nou Iacov 1,22:

[22]*Fiţi împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înşelându-vă singuri.*

Nimic nu poate fi mai trist decât autoînşelarea, să ajungi să crezi chiar invenţiile propriei minţi. Viaţa de creştin nu înseamnă doar ceea ce se vede, să zici „amin” sau să te bucuri de ascultarea Cuvântului. Să asculţi Cuvântul este un lucru relativ simplu. De aceea, bisericile noastre sunt pline, mai ales când vine un pastor cunoscut. A asculta sau a predica este simplu, dar a trăi nu este la fel de simplu. Epistola lui Iacov prezintă viaţa creştină ca un tot unitar; a auzi

şi a face nu sunt două acţiuni separate, ci amândouă fac parte dintr-o singură experienţă. Cel ce aude face, a auzi înseamnă a face; cele doua acţiuni reprezintă feţele aceleaşi monede. Această experienţă este posibilă doar prin Isus Hristos. Astfel, nu mai acţionăm din obligaţie, ci pentru că aşa dorim, aşa vrem, pentru că Dumnezeu este Cel care lucrează în noi şi dorinţa şi înfăptuirea.

Ajungem astfel la partea a treia a studiului. Conceptul biblic este: „a fi şi a face", în care cele două elemente formează un tot unitar, deşi fiinţa umană decăzută se pricepe de minune „să facă", fără să se preocupe prea mult „să fie". În mod firesc, omul se preocupă în special de aparenţe, de ceea ce vor zice alţii; iar această tendinţă duce la o viaţă falsă, nefericită. Pe de altă parte, ce bine ar fi dacă omul s-ar preocupa de felul în care „pare" să fie viaţa lui! Însă, de cele mai multe ori, el este atent nu la viaţa lui, ci a celor din jur, urmărind să-i lămurească pe toţi să creadă că crede el, să facă ce face el. Aceasta nu înseamnă că un comportament frumos, o educaţie bună sau nişte maniere elegante nu sunt importante, ci eu cred că dacă am învăţa să-L lăsăm pe Isus să fie centrul vieţii noastre, rezultatele şi atitudinile bune nu vor întârzia să apară, ca expresie vie a adevărurilor Scripturii si ca rezultat al bucuriei părtăşiei cereşti. Atunci Legea nu ar mai fi numai o haină, ci o expresie clară a însuşirii harului divin. Tocmai aceasta susţine Iacov 1,25:

[25]*Dar cine îşi va adânci privirile în legea desăvârşită, care este legea slobozeniei, şi va stărui în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.*

Vă rog să notaţi câteva lucruri spuse de Iacov. Prima este LEGEA LIBERTĂŢII, legea pentru apostol nu este un instrument de oprimare, ci de libertate. Poate să fie legea un instrument de opresiune? Sigur că da, mai ales atunci când crezi că trebuie să o respecţi pentru a câştiga mântuirea. Iacov şi toţi scriitorii biblici, în special Pavel, nu prezintă niciodată Legea ca pe un mijloc de mântuire. Am văzut deja că Iacov spune ca Legea este ca o oglindă. Oglinda nu are rol de a curăţa, ci ea îţi arată doar realitatea. Cum aş putea să ştiu că sunt murdar dacă nu m-aş uita în oglindă? Acum, odată ce oglinda îmi arată că am faţa murdară, eu m-as comporta ca un nebun daca aş încerca să mă spăl cu oglinda. Pentru ca să mă spăl, am nevoie de apă, iar apa este un simbol al harului mântuitor al lui Hristos.

Prietene, numai Isus poate să mântuiască, dar cea care îţi trezeşte interesul şi îţi arată adevărata ta faţă este Legea. Odată mântuit de Isus, Legea se transforma într-un instrument al libertăţii. Aici apare al doilea gând din versetul 25, iar Iacov spune că va fi fericit dacă va lucra aşa. Odată salvat, mântuit prin harul lui Isus, dragostea şi aprecierea ta pentru El sunt atât de mari, încât îţi place să faci voia Sa şi să mergi pe căile Sale. Este exact ca şi în familie: când îţi iubeşti soţul/soţia, îndeplineşti toate responsabilităţile cu plăcere, pentru ca iubeşti. Trist ar fi să fii căsătorit cu o persoană pe care n-o iubeşti, pentru că tot ceea ce faci este minciuna, făţărnicie, înşelătorie. Dar cel care Îl iubeşte pe Isus şi a fost transformat de harul Sau nu se limitează să păzească Cele 10 porunci, ci merge chiar mai departe. El nu se preocupa cu ceea CE FACE, ci şi cu ceea CE ESTE. Datorită dragostei pentru Isus el răspândeşte razele prezenţei divine prin fapte, atitudini şi comportament, nu doar respectând litera, ci mergând până la esenţa lucrurilor. Iacov 1,26-27 vorbeşte tocmai despre acest fapt:

[26]*Dacă crede cineva că este religios, şi nu-şi înfrânează limba, ci îşi înşeală inima, religia unui astfel de om este zadarnică.*

[27]*Religia curată şi neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani şi pe văduve în necazurile lor, şi să ne păzim neîntinaţi de lume.*

Mulţi oameni vor trăi, la venirea Domnului, cea mai mare frustrare a vieţii lor, pentru că s-au înşelat singuri; religia lor nu a avut nici o valoare. Este interesant că Iacov nu spune: „dacă crede cineva că este creştin”, ci „dacă crede cineva că este religios”. Obiectivul vieţii religiosului este aparenţa. Majoritatea religiilor îi învaţă pe oameni că trebuie să ţină seama de ceea ce se vede. În schimb, creştinismul spune că Dumnezeu a făcut totul pentru noi, a pregătit drumul pe care trebuie să mergem. Centrul vieţii religioase este insistenţa şi efortul personal, disciplina proprie, centrul vieţii creştine este Isus şi ceea ce a făcut El pentru noi. Religiosul este preocupat de punctele şi virgulele care trebuiesc respectate, şi odată împlinită forma, îşi încrucişează mulţumit mâinile, gândind că îi este bine. Dar creştinul care acceptă şi trăieşte dragostea lui Dumnezeu, se uită la lume şi o vede aşa cum o vede El: o lume plină de suferinţă, durere, tristeţe. In aceste condiţii, creştinul nu îşi limitează viaţa la biserică, ci iese din ea cu dorinţa de a alina durerea şi suferinţa oamenilor.

Numai că aici există două pericole. Primul este să credem că misiunea noastră este rezolvarea problemelor sociale ale lumii noastre, preocupându-ne doar de durerea fizică a oamenilor. Al doilea este să credem că misiunea noastră exclusivă constă din predicarea Evangheliei, şi de aceea nu ne mai preocupă alinarea sufletească şi vindecarea fizică a celor cu probleme. Isus a venit pe acest pământ ca să Îşi stabilească împărăţia. El a spus că împărăţia Sa nu este de pe acest pământ. A venit să-i elibereze pe cei captivi în păcat şi, fără îndoială, a acordat timp si lucrării de hrănire a celor flămânzi şi de vindecare a celor bolnavi. Noi suntem creştini, pentru că urmăm exemplul lui Isus. De aceea, adevărata religie nu constă doar în prezenţa la biserică şi împlinirea tuturor rânduielilor, ci şi din ajutorarea şi sprijinirea celor de afară, ieşind din spaţiul bisericii.

Problema limbii este atât de vastă. Limba poate fi un instrument de dărâmare sau de înălţare. Este uşor să distrugi, să clădeşti nu este uşor si se face sacrificând timp. Dar creştinul clădeşte. Religiosul îşi foloseşte limba pentru a distruge, susţinând că astfel apără cu străşnicia formele bisericeşti, în timp ce creştinul ştie când să tacă şi când să vorbească.

Ajungem la sfârşitul acestui studiu îndreptându-ne atenţia spre versetul 27 care spune:

[27] *Religia curată şi neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani şi pe văduve în necazurile lor, şi să ne păzim neîntinaţi de lume.*

Eu te întreb: este posibil să te păstrezi curat şi neîntinat în mijlocul răutăţii lumii acesteia? Aminteşte-ţi că, în rugăciunea de mijlocire, Isus S-a exprimat în felul următor: „Nu te rog să îi iei din lume, ci să-i păzeşti de cel rău”. Există o realitate inevitabilă pe acest pământ, şi anume că trăim într-o lume plină de răutate. În ebraică, cuvântul „răutate” este legat de un fruct care putrezeşte. Această lume este ca un fruct aflat într-un proces de degradare, de deteriorare. Valorile sunt considerate nonvalori şi invers. Ceea ce ieri era rău, astăzi este considerat bun. Atunci, logic, apare întrebarea: Cum poţi să te păstrezi fără pată într-o lume infestată de falsitate şi răutate? Aceasta este o adevărată provocare pentru copii lui Dumnezeu. Creştinismul nu este separare de lume, fiecare în muşuroiul lui încercând să facă tot ceea ce crede că L-ar mulţumi pe Dumnezeu. Noi suntem chemaţi să trăim în lumea aceasta şi, chiar mai mult, să propovăduim vestea bună a Evangheliei. Dar ca să ne împlinim chemarea, este important să ne menţinem curaţi în mijlocul murdăriei. Din punct de vedere fizic, noi suntem în această lume, dar din punct de vedere spiritual noi nu aparţinem acestei lumi. Lumea doreşte să-l contamineze pe creştin şi începe cu împrietenirea cu ea. Dacă nu vom fi vigilenţi, vom ajunge să fim ca ea, iar

condamnarea ei va fi şi condamnarea noastră. Nu suntem din această lume, deşi trăim în ea. Destinul nostru glorios nu este lumea aceasta, ci este Împărăţia cerului. Noi călătorim prin deşertul acestei lumi, spre Canaanul Ceresc. Prietene, încă puţin, şi vom ajunge acolo.

Dumnezeu să te binecuvânteze!

Traducere si tehnoredactare: Gabriel Radu
www.7adventist.com/studiu/
lectiuneazs@yahoo.com